leni liiva sisse vajub. Siia värskelt kaevatud auku muneb kilpkonn korraga 60—100 muna. Väljanägemise poolest on kilpkonna munad väga kana munade sarnased. Nad on väga maitsvad, ei lähe aga keetes kõvaks.

Kilpkonn matab oma munad ilusasti liivaga kinni ja tambib siis liiva pealt tasaseks, nii et täiesti võimata on seda kohta ära tunda.

Selle järele roomab kilpkonn neidsamu jälgi mööda tagasi merde ja ei hoolitse enam milgi kombel oma munade eest. Päike peab kilpkonna-ema aset täitma; ja lapsed peavad ise munast välja tulles teed leidma merde.

Kütid varitsevad sel ajal kilpkonni, kui need kuivale maale tulevad. Inimene võib julgesti kilpkonnale selga istuda ja loom läheb rahulikult oma teed edasi, ta ei pane ootamata ratsanikku tähelegi. Aga jahti pidada kilpkonnade peale võivad ainult mitu inimest, sest üks ei saa nii raske loomaga midagi peale hakata. Kolm kuni neli meest, varustatud tugevate ja jämedate keppidega, pööravad kilpkonna nende abil selja peale. Vaene loom ajab siis pea ja jalad kilpide vahelt välja, keerutab sabaga, jõllitab silmi, ajab suu laiali, nagu tahaks ta midagi kinni haarata, kuid selili olles ei suuda ta ennast enam ümber keerata. Järgmisel päeval tõstetakse kilpkonn vankrile ja viiakse laevale. Siin pannakse ta jällegi selili laevalaele ja kaetakse märgade lappidega, mis igapäev merevee sees märjaks kastetakse, kinni. Nii veetakse elusaid kilpkonni Ameerikast Euroopasse, kus neist maitsvat suppi keedetakse.

Kilpkonn on väga vastupidav loom. Selle pika